№ 31. Warszawa, dnia 12 listopada 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 8 gr., poleconą 1 zł. 28 gr. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiazujących podlegają opublikowanin w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbn", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Organizacja władz.

610.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

z dnia 21 września 1924 r.

o ustanowieniu komisji dla dokonywania szacunków przedmiotów majątkowych przy sporządzaniu bilansów otwarcia w złotych.

Na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r. o bilansowaniu w złotych (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 542) i w uzupełnieniu § 3 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia1 lipca 1924 r. w przedmiocie szacowania przedmiotów majątkowych (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 612), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla dokonywania oszacowania nieruchomości, maszyn, narzędzi technicznych i wogóle przedmiotów nie przeznaczonych do zbytu, a potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstwa za wyjątkiem przedsiębiorstw, podlegających kompetencji władz górniczych i hutniczych (§ 2), zostają utworzone wojewódzkie komisje szacunkowe.

2. Komisje wojewódzkie powołują właściwe Izby Handlowe i Przemysłowe dla przeprowadzenia szacunków przedmiotów majątkowych, znajdujących się na terenie działalności Izb, w składzie conajmniej trzech rzeczoznawców, skład komisji podlega zatwierdzeniu przez wojewodę na wniosek naczelnika wydziału przemysłowego w urzędzie wojewódzkim.

3. W tych województwach, gdzie Izby Handlowe i Przemysłowe nie są czynne, tworzy komisję wojewoda, powołując do niej rzeczoznawców, na wniosek naczelnika wydziału przemysłowego, w porozumieniu z organizacjami gospodarczemi, zaś dla m. st. Warszawy, powołuje komisję Ministerstwo Przemysłu i Handlu na wniosek Inżyniera Przemysłowego.

§ 2. 1. Dla dokonywania oszacowania przedmiotów majątkowych, w ustępie 1 § 1 niniejszego rozporządzenia określonych, należących do przedsiębiorstw, podlegających kompetencji władz górniczo-hutniczych, zostają utworzone dla terytorjum okręgowych urzędów górniczych komisje górnicze.

2. Komisje górnicze powołuje dyrektor Wyższego Urzędu Górniczego w składzie conajmniej 3 rzeczoznawców, na wniosek odnośnego okręgowego urzędu górniczego, przedstawiony po zasięgnięciu opinji organizacji gospodarczych przemysłowców.

§ 3. Oszacowanie przedmiotów majątkowych, wymienionych w § 1 ust. 1, względnie w § 2 ust. 1, powinno być dokonane przez ustanowione na podstawie niniejszego rozporządzenia komisje szacunkowe w wypadkach następujących:

a) gdy przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, których majątek był już poprzednio szacowany przez komisje wojewódzkie, działające z ramienia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zechcą szacunek ten zmienić i ustalić do bilansu szacunek inny;
b) gdy przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, mając ku temu słuszne podstawy, zechcą oszacować poszczególne przedmioty majątkowe w kwocie, przekraczającej cenę nabycia;
c) w wypadkach, przewidzianych w § 15 ust. 1 i w § 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 czerwca 1924 r.;
d) we wszystkich innych wypadkach, gdy z żądaniem takiem zwróci się do komisji przedsiębiorstwo.

§ 4. 1. Komisja wojewódzka względnie górnicza dokonywa oszacowanie na podstawie przedstawionego jej, a sporządzonego przez zarząd przedsiębiorstwa inwentarza i szacunku.

2. Przy ustaleniu szacunku powinny być uwzględnione ceny nabycia szacowanych wartości, obecne ceny rynkowe i stopień zużycia szacowanych przedmiotów.

Materjały odnośne powinny być dostarczone komisji przez zarząd przedsiębiorstwa.

3. Komisja nie jest obowiązaną sprawdzać inwentarza i stanu szacowanych przedmiotów. Za ścisłość odnośnych danych jest odpowiedzialny zarząd przedsiębiorstwa, który przedstawił dane te komisji.

4. Komisja, działająca na mocy niniejszego rozporządzenia, w swoich decyzjach nie jest skrępowana oszacowaniem, dokonanem przez komisje wojewódzkie, działające z ramienia Ministerstwa Przemysłu i Handlu w latach 1919—1923.

§ 5. Za oszacowanie przedmiotów majątkowych, dokonane na mocy niniejszego rozporządzenia, komisja pobierać będzie od przedsiębiorstwa wynagrodzenie w wysokości 1 złotego od tysiąca złotych, ustalonej wartości szacunku, nie mniej jednak, jak 300 złotych. Przy podróżach członkowie komisji pobierają zwrot kosztów podróży i djety, odpowiadające V kat. urzędników państwowych. Koszty podróży i djety ponoszą również przedsiębiorstwa, na żądanie których komisja przeprowadza oszacowanie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. R. P. z dn. 22.X 1924 r. Nr. 92, poz. 863).

Podatki bezpośrednie.

611.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 października 1924 r.

o przesunięciu na rok podatkowy 1924 terminu doręczeuia nakazów płatniczych podatku dochodowego oraz terminu płatności tegoż podatku.

Na zasadzie części drugiej art. 122 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607), zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin doręczenia nakazów płatniczych podatku dochodowego, wyznaczony w art. 86 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) na dzień 15 października roku podatkowego, przesuwa się dla roku podatkowego 1924 r. — na dzień 1 listopada 1924 r.

§ 2. Termin płatności podatku dochodowego, wznaczony w art. 8, wymieniony w § 1 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) na dzień 1 listopada roku podatkowego, przesuwa się dla roku podatkowego 1924 na dzień 15 listopada 1924 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 24.X 1924 r. Nr. 93, poz. 869).

612.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 października 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie częściowej zmiany taryfy, zawierającej podział miejscowości na klasy.

Na mocy art. 26 ustawy z dn. 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) zarządza się co następuje:

§ 1. Do części I załącznika do art. 23 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) wprowadza się następujące zmiany:

I. Wymienione w ustępie B. tegoż załącznika miasta Borysław i Drohobycz przenosi się z I klasy miejscowości do II klasy.

II. Niżej podane miejscowości wymienione w ustępie C. powołanego załącznika przenosi się:

1) z klasy II do III: miasta: Łomżę, Oświęcim, Płock, Suwałki, powiat bydgoski oraz z powiatu bialskiego woj. krakowskiego gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, tudzież miasta Kęty i Wilamowice;

2) z klasy II do IV: powiat bialski (woj. krakowskie) z wyjątkiem Białej i Lipnika, które pozostają w klasie II oraz z wyjątkiem gmin i miast, wymienionych wyżej pod 1).

III. Przenosi się następujące miejscowości, wymienione w ustępie D. powołanego załącznika, a położonego na obszarze izb skarbowych:

a) białostockiej:

z klasy III do IV: Ostrołękę;
z klasy IV do III: powiat białostocki;

b) kieleckiej:

z klasy III do IV: Pińczów;

c) krakowskiej:

z klasy IV do III: w powiecie nowotarskim Szczawnicę Wyżną i Szczawnicę Niżną, a w powiecie wadowickim m. Andrychów i Wadowice;

d) łódzkiej:

z klasy IV do III: Ozorków;
z klasy III do II Zgierz;

e) łuckiej:

z klasy IV do III: Zdołbunowo;

f) poznańskiej:

z klasy III do IV: Nowe Skalmierzyce;

g) warszawskiej:

z klasy IV do III: Grójec, Sierpc, Skierniewice.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od roku podatkowego 1925, odnośnie do wszystkich świadectw nabywanych na rok 1925.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. Ust. R. P. z dn. 30 października 1924 r., Nr. 94, poz. 878).

613.

OKÓLNIK L. 1991/II D. P. O.

w sprawie poboru w listopadzie 1924 r. podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110), oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12-go kwietnia 1924 r. w przedmiocie podniesienia stawek podatku dochodowego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej był w miesiącu listopadzie r. b. dokonywany w dotychczasowym trybie według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w złotych		
1	3,212.—	4,282.68	2 %
2	4,282 68	5,353 37	2,1 „
3	5,353.37	6,959 37	2,2 „
4	6,959.37	8 565.37	2,6 „
5	8,565.37	10 171 37	2,7 „
6	10,171 37	11,777.37	3 „
7	11,777.37	13,383 37	3,4 „
8	13 383,37	15,167 79	3.9 „
9	15.167.79	16,952 26	4,5 „
10	16,952.26	18,736.68	5 „
11	18,736 68	20 521.10	6 „
12	20,521.10	22 305.58	6,9 „
13	22,305.58	23,197 79	8 „
14	23,197.79	24,536 10	9 „
15	24,536.10	25,874.47	11 „
16	25,874 47	27,658.89	12 „
17	27,658.89	29,443 37	12.4 „
18	29 443 37	31,233.89	15 4 „
19	31,233 89	33,458.37	17 „
20	33,458.37	35 688 89	17,6 „
21	35,678.89	37 919.47	18 3 „
22	37,919.47	40 150.—	18,9 „
23	40,150.—	42,380.58	19,8 „
24	42,380.58	44,611 10	20,5 „
25	44 611.10	46 841.68	21,3 „
26	46,841.68	49,072 26	22 „
27	49,072.26	51,302 79	22,8 „
28	51,302.79	53,533.37	23,5 „
29	53,533.37	80.300.—	24,2 „
30	80,300.—	107,066.68	25 „
31	107 066 68	133,833 37	25,9 „
32	133,833.37	160,600.—	26,7 „
33	160.600.—	200,750 —	27 6 „
34	200,750.—	321,200.—	29,4 „
35	321 200.—	401,500.—	30,6 „
36	401,500.—	535,333 37	32,4 „
37	535.333.37		34,2 „

Potrącone kwoty należy, w myśl postanowień art. 13 powołanej ustawy z dn. 10 stycznia 1924 r., w terminie do dni 7-miu po dokonaniu potrącenia wpłacić do kas skarbowych.

Warszawa, dnia 18 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Czechowicz.

Dyrektor Departamentu.

614.

OKÓLNIK L. 1991/II D. P. O.

w sprawie poboru w listopadzie 1924 r. podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze województw wielkopolskiego, pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110), oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12-go kwietnia 1924 r. w przedmiocie podniesienia stawek podatku dochodowego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze województw wielkopolskiego, pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego był w miesiącu listopadzie b. r. dokonywany w dotychczasowym trybie według poniższej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w złotych		
1	3 212.—	4,282.68	2 %
2	4,282 68	5,353.37	2,1 „
3	5,353.37	6,959 37	2,2 „
4	6,959.37	8,565.37	2,2 „
5	8,565 37	10,171.37	2 3 „
6	10,171.37	11,777.37	2,5 „
7	11,777.37	13,383.37	2.9 „
8	13.383.37	15,167 79	3,3 „
9	15,167.79	16,952.26	3,8 „
10	16,952.26	18 736.68	4,2 „
11	18,736.68	20,521.10	5 „
12	20,521.10	22,305.58	5,8 „
13	22,305 58	23,197.79	6,7 „
14	23,197.79	24,536.10	7,5 „
15	24,536 10	25,874 47	9,2 „
16	25,874.47	27,658 89	10 „
17	27,658 89	29,443 37	10,4 „
18	29,443.37	31,233.89	12,9 „
19	31,233.89	33,458.37	14,2 „
20	33,458.37	35,688.89	14,7 „
21	35,688.89	37,919.47	15,3 „
22	37 919.47	40,150.—	15,8 „
23	40,150.—	42,380.58	16,5 „
24	42,380.58	44,611.10	17,1 „
25	44,611.10	46,841.68	17.8 „
26	46,841 68	49,072.26	18,4 „
27	49 072 26	51,302.79	19 „
28	51,302 79	53,533.37	19.6 „
29	53,533.37	80,300.—	20,2 „
30	80 300.—	107,066.68	20,9 „
31	107.066.68	133.833.37	21,6 „
32	133 833.37	160,600.—	22,3 „
33	160,600 —	200,750.—	23 „
34	200,750.—	321,200.—	24,5 „
35	321,200.—	401,500 —	25,5 „
36	401,500.—	535,333.37	27 „
37	535,333.37		28,5 „

Na wymienionym obszarze należy w myśl art. 6 punkt B. powołanej ustawy na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych potrącać równocześnie z podatkiem państwowym, poczynając od 4 stopnia powyższej skali włącznie, podatek w wysokości 3% wypłacanego wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy, w myśl postanowień art. 13 powołanej ustawy z dn. 10 stycznia

1924 r., w terminie do dni 7-miu po dokonaniu potrącenia, wpłacić do Kasy skarbowej.

Warszawa, dnia 18 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Czechowicz.

Dyrektor Departamentu.

Podatki konsumcyjne.

615.

OBWIESZCZENIE.

Siedziba służbowa Urzędu Kontroli skarbowej w Rudzie na obszarze Górnego Śląska została przeniesiona do Nowego Bytomia.

Warszawa, dnia 23 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki,*

Dyrektor Departamentu.

616.

OBWIESZCZENIE.

Karnkowska rektyfikacja została uznaną za wolny skład.

Kontrolę nad tym wolnym składem wykonywać będzie stały dozór przy wolnym składzie w Karnkowie, starostwa Lipnowskiego, województwa Warszawskiego, poczta Lipno.

Warszawa, dnia 23 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki,*

Dyrektor Departamentu.

617.

OKÓLNIK L. 12508/D. A. M.-W.a.

w sprawie ocechowania naczyń transportowych w browarach przez Okr. Urzędy Miar.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarb. w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia r. b. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa, zawiadamia się, że:

1) naczynia transportowe, zgłoszone do uwierzytelnienia i nie uwierzytelnione (nie zalegalizowane) w swoim czasie z jakichkolwiek powodów przez Państwowe Urzędy Miar (art. 24 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r.), powinny być tymczasowo przemierzone i ocechowane przez organa Kontroli Skarbowej;

2) każdy browar powinien posiadać komplet naczyń mierniczych, uwierzytelnionych przez Urzędy Miar, składający się z miar o 10, 1 i ½ litra; inne naczynia miernicze są nieobowiązkowe i administracja browaru nie obowiązana stosować się do wygórowanych żądań w tym kierunku;

3) stemple do cechowania naczyń (do wypalania na drzewie i wybijania na metalu) będą w najbliższych dniach wysłane Izbie Skarbowej.

Warszawa, dnia 17 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dr. Głowacki,*

Dyrektor Departamentu.

Monopol spirytusowy.

618.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 października 1924 r.

o utworzeniu Tymczasowej Dyrekcji Polskiego Monopolu Spirytusowego i Tymczasowej Państwowej Rady Spirytusowej.

Na zasadzie art. 97 i 99 ustawy z dnia 31-go lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756), zarządza się, co następuje:

§ 1. Na czas przejściowy aż do wejścia w życie części I ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 756), ustanawia się Tymczasową Dyrekcję Polskiego Monopolu Spirytusowego (T. D. P. M. S.), oraz powołuje się Tymczasową Państwową Radę Spirytusową (T. P. R. S.).

§ 2. Obowiązkiem Tymczasowej Dyrekcji Polskiego Monopolu Spirytusowego będzie zakup, odbiór i dyspozycja spirytusem, pochodzącym z zapasów kampanji 1923/24 w granicach, przewidzianych art. 97 ustawy, zakup, odbiór i dyspozycja spirytusem, pochodzącym z kampanii 1924/25 w granicach, przewidzianych w artykule 5 ustawy, przygotowanie prac, związanych z wprowadzeniem monopolu spirytusowego, nie wyłączając przygotowania czynności, przewidzianych art. 3 ustawy, jak niemniej czynności, które poruczy Tymczasowej Dyrekcji Polskiego Monopolu Spirytusowego Minister Skarbu.

§ 3. Kierownictwo Tymczasową Dyrekcją Polskiego Monopolu Spirytusowego porucza się Dyrektorowi, na ten cel wyznaczonemu.

§ 4. Tymczasowa Państwowa Rada Spirytusowa działać będzie jako organ doradczy w tych wszystkich sprawach, w których opinje udzielać ma wedle ustawy o monopolu spirytusowym Państwowa Rada Spirytusowa.

§ 5. Utworzenie Tymczsaowej Państwowej Rady Spirytusowej nastąpi stosownie do postanowień art. 4 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o Monopolu Spirytusowym, dotyczących Państwowej Rady Spirytusowej.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a obowiązuje od 4 października 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 17.X 1924 r. Nr. 91, poz. 858).

Przepisy celne.

619.

OKÓLNIK T. 92.

w sprawie clenia zapalników elektrycznych.
Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zapalniki elektryczne z przewodami długości powyżej 300 mm., podlegają cłu według poz. 156 p. 11 lit. odpowiednia, zależnie od średnicy drutów i jakości izolacji.

Warszawa, dnia 24 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *W. Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

620.

OKÓLNIK T. 91

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że tkaniny bawełniane, utkane z przędzy pojedyńczej i o splocie płóciennym, wyrobione z nitek różnej grubości i w zależności od tego przybierające charakter nie płótna, lecz tkaniny z deseniami, lub jednostajnemi prążkami, jak np. rypsy, również tkaniny wyrobione chociaż z nitek jednakowej grubości, lecz, wskutek poddaniu specjalnej obróbce po utkaniu, przybierające powierzchnię włochatą, jak np. barchany, flanele, brocaty i t. p., podlegają cłu według poz. 187, lub 188 p. 2, względnie 3, zależnie od wagi 10 m^2, jako tkaniny bawełniane.

Warszawa, dnia 24 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *W. Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

621.

KOMUNIKAT

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie z dniem 16 września r. b. została uruchomiona w Białozórce (województwo Wołyńskie) ekspozytura urzędu celnego w Zdołbunowie.

Warszawa, dnia 15 października 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *W. Dzierzgowski,*
Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

622.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 października 1924 r.

o wypuszczeniu Serji I biletów skarbowych.

Na podstawie art. art. 1, 6 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 października 1924 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 833), zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 listopada 1924 r. zostaje wypuszczona Serja I biletów skarbowych w odcinkach po 25 i 100 złotych, z terminem płatności w dniu 1 lutego 1925 r. na ogólną sumę 15.000.000 złotych.

§ 2. Serja I biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 8 od sta rocznie. Odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 3. Sprzedaż Serji I biletów skarbowych odbywać się będzie w Oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego oraz w innych instytucjach państwowych, publicznych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministra Skarbu.

§ 4. Serja I biletów skarbowych będzie wykupywana od dnia 1 lutego 1925 r. do dnia 1 lipca 1925 r. przez Centralną Kasę Państwową i Oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego, oraz ewentualnie inne instytucje państwowe, publiczne i prywatne, upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 1 sierpnia 1925 r. do dnia 1 lutego 1935 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1924 roku.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 17.X 1924 r. Nr. 91, poz. 857).

623.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1924 r.

o wymianie biletów zdawkowych poniżej jednego złotego.

Na podstawie punktu 3 § 1 oraz § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1924 roku, zmieniającego §§ 6, 7 i 8 rozporządzenia z dnia 14 kwietnia 1924 r. w przedmiocie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 564) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 1 listopada 1924 r. Skarb Państwa rozpoczyna wymianę biletów zdawkowych wartości poniżej jednego złotego, a mianowicie wartości 1 grosza, 5 groszy, 10 groszy, 20 groszy oraz 50 groszy na monety zdawkowe, bilety zdawkowe jedno i dwuzłotowe lub też bilety Banku Polskiego.

Wymiana dokonywana będzie do dnia 31 stycznia 1925 r. przez Centralną Kasę Państwową, Kasy Skarbowe, Oddziały Banku Polskiego oraz Kasę Rządową w Gdańsku.

§ 2. W terminie do 31 stycznia 1925 r. bilety zdawkowe wartości poniżej jednego złotego będą przyjmowane przez Centralną Kasę Państwową, Kasy Skarbowe, Oddziały Banku Polskiego oraz Kasę Rządową w Gdańsku przy uskutecznianiu wszelkich należności.

§ 3. Bilety zdawkowe, wpłacane zgodnie z §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, winny być posortowane i ułożone w wiązki jednej wartości.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 30.X 1924 r. Nr. 94, poz. 879).

624.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 27 października 1924 r.

w sprawie uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 290), w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 23 kwietnia 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 445) i z dnia 22 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 809).

Na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 154), oraz art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 marca 1924 r., zmieniającej niektóre przepisy ustawy z dnia 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 285), zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 290) uzupełnia się przez wstawienie po § 16 nowych czterech paragrafów (§§ 16-a, 16-b, 16-c, 16-d) o następującem brzmieniu:

§ 16-a. Odnośnie do następujących artykułów: węgiel kamienny, koks i brykiety, surowiec żelaza, żelazo i stal oraz wyroby z żelaza, i stali, cynk i wyroby cynkowe, ołów i wyroby ołowiane, kwas siarczany i chemiczne wytwory poboczne koksowni, stosują się w miejsce postanowień §§ 15 i 16 postanowienia paragrafu niniejszego oraz paragrafów 16-b, 16-c i 16-d, o ile dane artykuły są wywożone z Polski masowo przez przedsiębiorstwa, podpadające pod postanowienia § 8. Przez wywóz masowy rozumie się taki wywóz, który odnośnie do wymienionych w niniejszym paragrafie artykułów przedstawia w sumie łącznej miesięcznie przeciętną wartość 50.000 złotych, co zostanie stwierdzonem przez władzę skarbową, przeprowadzającą nadzór nad obrotem dewizami, płynącemi z eksportu. Przedsiębiorstwa, podpadające pod przepis niniejszy, są obowiązane do przelewu do Banku Polskiego całkowitych sum w walutach obcych, uzyskanych przez zainkasowanie należności zagranicznych za wywożone z Polski wymienione wyżej towary, z zachowaniem terminu, przewidzianego w § 14.

§ 16-b. Firma eksportująca, podpadająca pod postanowienia poprzedniego paragrafu, otrzymuje po złożeniu odpowiedniej deklaracji w Banku Polskim formularze specjalnych zaświadczeń walutowych celem okazania ich władzom celnym, względnie organom kontroli skarbowej, przy przejściu towaru przez granicę.

Wystawienie powyższych formularzy zaświadczeń, uzależnione jest od zobowiązania się firmy eksportującej wobec Banku Polskiego do odsprzedaży uzyskanej z eksportu waluty obcej w ilości ustalonej procentowo przez Ministra Skarbu dla każdego z artykułów, wymienionych w § 16-a i to w terminie dni 14 od chwili dokonania przelewu odnośnych sum do Banku Polskiego.

Władza skarbowa w porozumieniu z Bankiem Polskim władna będzie w uwzględnieniu słusznych powodów natury gospodarczej zmniejszać w poszczególnych wypadkach wysokość sumy walut obcych, kótre mają być odstąpione Bankowi Polskiemu.

§ 16-c. Firma eksportująca będzie uprawniona, celem wypełnienia swych zagranicznych zobowiązań z tytułu operacji kredytowych, dokonanych zagranicą, zmniejszyć wysokość sumy walut obcych, które winny być odstąpione Ban-

kowi Polskiemu na zasadzie § 16-b, o kwotę równą sumie walut obcych, odsprzedanych uprzednio Bankowi Polskiemu, a przechodzących ponad normę, przewidzianą w § 16-b, i pochodzących z danych operacji kredytowych.

§ 16-d. Sumy w walutach obcych, niepodlegające odsprzedaży w myśl paragrafów poprzednich, pozostają na kontach w Banku Polskim do dyspozycji firmy eksportującej. Dysponowanie niemi odbywać się winno z zastosowaniem postanowień §§ 4 i 8. Dyspozycje, mające na celu przeniesienie danych sum celem lokaty za granicę, lub do innych banków krajowych, nie są dopuszczalne.

§ 2. Zagraniczne lokaty pieniężne przedsiębiorstw górnośląskich, uskutecznione przed dniem 1 listopada 1924 r., a pochodzące z kwot, uzyskanych z operacji o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, winny być przez te przedsiębiorstwa zlikwidowane w ciągu dni 30 i przeniesione do Banku Polskiego. W wyjątkowych wypadkach władza skarbowa w porozumieniu z Bankiem Polskim będzie władną dany termin odpowiednio przedłużyć.

Kredyty, uzyskane zagranicą, o ile ze specjalnych tytułów nie pozostają w zależności od operacji o charakterze gospodarczym, dokonanych całkowicie lub częściowo w kraju, nie podpadają pod postanowienie ustępu poprzedniego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1924 roku.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) Wł. Wyganowski.

(Dz. U. R. P. z dn. 30.X 1924 r. Nr. 94, poz. 880).

625.

INSTRUKCJA

do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości,

z dnia 28 marca 1924 r.

w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi, oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 290), w brzmieniu, nadanem rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 445), oraz z dnia 22 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 809).

1) Bank Polski, względnie banki dewizowe, mają czuwać nad tem, aby powierzone do inkasa należności obejmowały również wszelkiego rodzaju zaliczki za wywożone lub mające być wywiezionemi towary.

2) Obowiązek inkasowania walut, osiąganych z eksportu, za pośrednictwem Banku Polskiego lub jednego z banków dewizowych ciąży na wszystkich firmach, instytucjach i osobach, bez względu na ich miejsce zamieszkania w kraju lub za granicą.

3) Przy inkasie narówni z walutą zagraniczną Bank Polski i banki dewizowe traktują złote zagranicznego pochodzenia w jednej z następujących form:

a) czeku, wystawionego w złotych przez firmę zagraniczną (siedziba za granicą) na zlecenie eksportera na ciężar rachunku firmy zagranicznej w bankach polskich (siedziba na terenie Rzeczypospolitej);

b) przekazu, nadanego za granicą i uskutecznionego w kraju w złotych na rzecz eksportera;

c) efektywnych złotych, przywiezionych z za granicy, z tem, że fakt przywozu będzie stwierdzony przez odnośny polski urząd celny, względnie kontrolę skarbową na granicy polsko-gdańskiej.

Powyższe nie odnosi się do waluty eksportowej, podlegającej odsprzedaży Bankowi Polskiemu w myśl § 19-c rozporządzenia.

4) Eksporter, chcąc przystąpić do wywozu towarów z Polski, obowiązany jest zaopatrzyć się w Banku Polskim, względnie banku dewizowym, w „zaświadczenie walutowe“, wystawione w dwóch egzemplarzach. Zaświadczenie takie, zaopatrzone podpisem firmowym, musi zawierać stwierdzenie, że eksporter upoważnił Bank do zainkasowania waluty, należnej za wywożony towar, ilość i rodzaj wywożonego towaru, a w razie dokonanej sprzedaży, również wysokość przypadających z tego tytułu należności w walucie, ustalonej umową eksportera z kupcem zagranicznym.

5) Zaświadczeń walutowych na artykuły, wymienione w § 19-a rozporządzenia, banki dewizowe nie wystawiają.

6) Ilość waluty eksportowej, podlegającej w myśl § 19-c rozporządzenia sprzedaży Bankowi Polskiemu, ustala się przy drzewie nieobrobionem za metr sześcienny kopalniaków na 7 szylingów, słupów telegraficznych 12 szylingów, jodły, klonu, modrzewiu i świerku 12½ szylingów, sosny, brzozy i olchy 15 szylingów, buku 17½ szylingów, wierzby, lipy, topoli i jesionu 20 szylingów, dębu i brzostu 30 szylingów, za metr przestrzenny papierówki iglastej 1.30 dolara; drzewa opałowego 0.75 dolara, przy jajach na 731½ funtów szterlingów od wagonu (110 skrzyń); przy życie — 5 dolarów od 100 kg.; przy jęczmieniu — 5 dolarów od 100 kg.; przy trzodzie chlewnej — 24.000 koron czesko-słowackich od wagonu (40 sztuk).

7) Na zabezpieczenie sprzedaży waluty eksporter składa zobowiązanie własne, oraz kaucyjny weksel własny, opiewający na 5% sumy waluty, podlegającej odprzedaży, w odnośnej walucie.

8) Władza stacji kolejowej, na której odbywa się załadowanie towaru za granicę polityczną Państwa, nie ma prawa zezwolić na załadowanie bez przedstawienia zaświadczenia walutowego, przyczem władza ta nie wnika w jego

treść, lecz tylko wizuje oba przedłożone jej egzemplarze i dołącza je do listu przewozowego. Przy wywozie artykułów, wymienionych w § 19a rozporządzenia, władza kolejowa sprawdza odmienność wzoru zaświadczenia walutowego i wystawienie takowego przez Bank Polski, względnie Oddział Banku.

9) Do każdego listu przewozowego winno być dołączane oddzielne zaświadczenie walutowe w dwóch egzemplarzach, oznaczonych literami „A“ i „B“.

10) Każdy towar, wywożony z Polski, wolno przepuszczać przez granicę celną (w kierunku do Gdańska przez granicę polityczną) jedynie po przedstawieniu zaświadczenia walutowego. Urzędy celne nie mają obowiązku wnikać w treść przedłożonego zaświadczenia. Urzędnik, odprawiający przesyłkę, wyciska na obu egzemplarzach pieczęć urzędową, notuje dzień i pozycję rejestru wywozu i umieszcza swój podpis. Egzemplarz oznaczony literą „A“ dołącza urząd do unikatu deklaracji wywozowej celem odesłania wraz z nią do Dyrekcji Ceł w terminie, przeznaczonym do przedkładania rejestrów. Egzemplarz, oznaczony literą „B“, przesyła urząd bezzwłocznie pocztą pod adresem, umieszczonym już zgóry przez Bank Polski lub bank dewizowy na zaświadczeniu. W rejestrze wywozu notuje urząd dokładnie, komu zaświadczenie zostało przesłane. Kontrola skarbowa na granicy polsko-gdańskiej postępuje w ten sam sposób, z tą zmianą, że zamiast pozycji rejestru wywozu, którego nie prowadzi, wpisuje pozycje do specjalnego rejestru kontrolnego dla odebrania zaświadczeń walutowych i egzemplarz zaświadczenia „A“ dołącza do tego rejestru, celem przedstawienia rejestru z zaświadczeniami z końcem każdego miesiąca Izbie Skarbowej w Grudziądzu. Przy wywozie artykułów, wymienionych w § 19-a rozporządzenia, urzędy celne i kontrola skarbowa sprawdzają odmienność wzoru zaświadczenia walutowego i wystawienia takowego przez Bank Polski, względnie oddział Banku.

11) Przesyłki tranzytowe wolne są od zaświadczeń walutowych, choćby pochodziły z tranzytu łamanego. Przy przekazywaniu przesyłek zagranicznych do wywozu z magazynu celnego lub składu tranzytowego (tranzyt łamany) winien przekazujący urząd celny wyraźnie zaznaczyć zagraniczny charakter towaru.

12) Wolne od zaświadczeń walutowych są:

a) przesyłki, wysyłane przez przedstawicielstwa państw obcych;

b) przesyłki urzędowe władz państwowych;

c) rzeczy podróżnych i rzeczy przesiedlenia;

d) przedmioty, służące do opakowania i wozy meblowe;

e) wzory i próbki towarów;

f) przedmioty, wychodzące w małym ruchu granicznym;

g) towary zagraniczne, przeznaczone po ocleniu do powrotnego wywozu za granicę lub towary, wysyłane w obrocie uszlachetniającym, biernym i reparacyjnym.

13) O ile klient przed upływem terminu zobowiązania eksportowego przedstawi Bankowi Polskiemu, względnie bankowi dewizowemu, dokumenty, usprawiedliwiające płatności za granicą, przewidziane § 4 rozporządzenia, wysokość inkasowego zobowiązania eksportowego zmniejsza się, przyczem na odwrocie zobowiązania firmy bank odnotowuje dokumenty, na podstawie których miało miejsce zmniejszenie zobowiązania. Z przedstawionemi dokumentami bank dewizowy postępuje w ten sposób, jakby miało miejsce przekazanie walut za granicę (§ 5 rozporządzenia). Powyższe nie odnosi się do waluty eksportowej, podlegającej odprzedaży Bankowi Polskiemu w myśl § 19-c rozporządzenia.

14) Bank Polski władny jest w stosunku do wystawionych przez siebie zaświadczeń walutowych prolongować przewidziany § 18 rozporządzenia termin bez odwoływania się do władzy skarbowej.

15) W razie niedotrzymania terminu wpływu waluty eksportowej, oraz nieuzyskania przez eksportera prolongaty tegoż terminu, Bank Polski, względnie banki dewizowe odstępują sprawę władzy skarbowej, wskazanej w § 30 rozporządzenia, celem wszczęcia postępowania karnego.

16) Każdy eksporter winien obowiązkowo prowadzić osobną książkę walut obcych.

17) Podania o wystawienie „zaświadczeń walutowych“, jak również same zaświadczenia wolne są od opłaty stemplowej.

18) Instrukcja niniejsze wchodzi w życie 29 października 1924 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą instrukcja, ogłoszona w „Monitorze Polskim“ Nr. 88, poz. 249.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski“ z dn. 15.X 1924 r. Nr. 237, poz. 745).

Przepisy rachunkowe i kasowe.

626.

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 września 1924 r.,

wydane w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany brzmienia ostatniego ustępu par. 20 Przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r. poz. 564, „Monitor Polski“ Nr. 285, z 1921).

Zmienia się ustęp ostatni par. 20 Przepisów wyżej przytoczonych i nadaje się mu brzmienie następujące:

„Przeniesienie kredytu z okręgu jednej Izby Skarbowej do okręgu innej Izby Skarbowej odbywa się w ten sposób, że:

a) przy przyniesieniu kredytu z Kasy Skarbowej, względnie z rachunku Izby Skarbowej, do Kasy Skarbowej w okręgu innej Izby Skarbowej, właściwa Izba Skarbowa, po otrzymaniu

od władzy dysponującej pism wzór 2-a i 2-b przesyła pismo wzór Nr. 2-b z zaświadczeniem o zmniejszeniu kredytu bezpośrednio do Kasy Skarbowej, w której kredyt ma być otwarty i równocześnie wykaz wzór Nr. 3 do Izby Skarbowej, wOkręgu której Kasa ta się znajduje;

b) przy przeniesieniu kredytu z rachunku jednej Izby Skarbowej na rachunek innej Izby Skarbowej postępuje się analogicznie, jak wskazane powyżej w p. a), z tą różnicą, że w piśmie wzór Nr. 2-b wyrazy „Kasa Skarbowa“ zastępuje się wyrazami „Izba Skarbowa“, i że w tym wypadku jedna Izba Skarbowa nie posyła do innej wykazu wzór Nr. 3.

W obydwu wypadkach należy uprzednio zmniejszyć kredyt w odnośnej Kasie, względnie w Izbie Skarbowej analogicznie, jak przy przeniesieniu kredytu do Centralnej Kasy Państwowej.

Za Ministra Skarbu:

Dyrektor Departamentu Kasowego.

(—) Czauderna,

(„Monitor Polski“ Nr. 239 z dnia 17 października 1924 r.).

Skarbowość związków samorządowych.

627.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewenętrznych

z dnia 20 października 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany maksymalnych norm podatku miejskiego od towarów, przywożonych drogami żelaznemi.

Na podstawie ustępu 1 art. 12-go ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Do maksymalnych norm podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznemi do miast, oznaczonych w § 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) wprowadza się następujące zmiany:

1) podatek miejski w żadnym razie nie może być wyższy od opłaty kolejowej, pobieranej za przewóz towarów,

II) podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 20 klm. nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.,

III) od ładunków poniżej wymienionych podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalnotorowych i kolejkach dojazdowych opłaty przewozowej za odległość 5 klm.:

1) kasza krajowa i otręby,
2) pasza, trawa, siano, słoma, plewy,
3) jaja,
4) masa drzewna i celluloza, budulec obrobiony,
5) żelazo i stal surowa, blacha do krycia dachów.

IV) od ładunków poniżej wymienionych podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalnotorowych i kolejkach dojazdowych połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.:

1) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb i suchary z chleba,
2) mleko i jego przetwory (nabiał),
3) zwierzęta domowe żywe,
4) ziemniaki świeże, buraki cukrowe, jarzyny i warzywa,
5) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo cellulozowe,
6) karpina,
7) drzewo opałowe,
8) rudy, żużle i szlaka,
9) szmelc,
10) wapień, dolomit palone oraz wapno,
11) smoła węglowa, surowa i preparowana,
12) cegły i dachówki,
13) piasek, żwir i glina,
14) kamienie i minerały surowe i z gruba obrobione,
15) szkło mielone,
16) masa kamienna,
17) cement,
18) nawozy sztuczne i naturalne.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) Z. Hübner.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. Ust. R. P. z dn. 30 października 1924 r., Nr. 94, poz. 875).

Wiadomości nieurzędowe.

KOMUNIKAT Nr. 18

Kasy pogrzebowej pracowników skarbowych.

Zarząd Kasy zawiadamia, że z powodu śmierci członków: 1) Jana Humiennego (z 1 udz.) zmarłego 26 września 1924 r. i 2) Stefanji Jabłońskiej (z 3 udz.), zmarłej 15 października r. b., wydał zapomogę w ogólnej sumie 600 złotych.

Wskutek tego Zarząd Kasy wzywa członków o niezwłoczne wpłacenie po 60 groszy na każdy udział.

Komunikując o powyższem, Zarząd Kasy prosi należne sumy niezwłocznie przysłać do Kasy (Warszwa, Rymarska Nr. 3, pokój Nr. 89), lub też wpłacić do P. K. O. na konto 3477 (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem).

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 22, Nr. 26408. 4/XI. 1924 r.

Go
Po

5%
Pi
Pr
Pa
W

Ko

Ni
Ka
W
In
Ra

Da

T

K
B
T
R
S
K
C
C
R

K
R
C